

Je Spojené království lídrem v oblasti bezpečnosti, kterého Evropa potřebuje?

NI nationalinterest.org/feature/uk-security-leader-europe-needs-206156

30. ledna 2023

Když se 24. ledna objevila zpráva, že německý kancléř Olaf Scholz ustoupil požadavkům Ukrajiny a jejích nejbližších evropských spojenců na vyslání tanků Leopard na Ukrajinu, evropské hlavy států nebyly zrovna ve frontě, aby Scholzovi pogratalovaly k jeho rozhodnému vedení. Místo toho se mnoho lidí obává, že rozhodnutí přišlo příliš pozdě a kvůli tlaku zvenčí – ne kvůli německému odhodlání ukázat jednotnou frontu proti Rusku.

Na počest šedesátého výročí Elysejské smlouvy se Scholz minulou nedělí setkal s francouzským prezidentem Emmanuelem Macronem, aby si připíjeli, prošli se a pohovořili o evropské bezpečnosti, energetice a hospodářské politice, ve snaze potlačit kritiku, že francouzsko-německé partnerství pokulhává.

Mezitím se bývalému britskému premiérovi Borisi Johnsonovi dostalo v Kyjevě hrdinského přivítání, jako by nikdy neopustil Downing Street. Spojené expediční síly pod vedením Spojeného království, které spojují severské a pobaltské země prostřednictvím britských bezpečnostních záruk, byly také v poslední době považovány za schůdnou alternativu k plnému členství v NATO pro

Finsko a Švédsko, vzhledem k nesouhlasu Turecka s rozšiřováním NATO na sporná tvrzení, že Švédsko podporuje kurdské teroristické skupiny.

Přestože je francouzsko-německé strategické partnerství v problémech, nyní se objevil nepravděpodobný kandidát na vedení evropských bezpečnostních záležitostí: Velká Británie. Británie, první velká evropská mocnost, která poslala na Ukrajinu tanky, se opět stala lídrem evropské bezpečnostní politiky, přestože Evropu politicky opustila. Nezdá se, že by britské domácí politické výzvy po brexitu utlumily ambiciózní zahraniční politiku postupné řady britských vlád, z nichž každá se staví jako oddaný zastávce Ukrajiny. To získalo podporu členů východního křídla EU, kteří se všichni obávají, že se v případě pádu Ukrajiny stanou další obětí ruské agrese.

Přestože si Británie získala srdce nejvíce proukrajinských zemí EU, Německo snáší na svých bedrech stále větší kritiku za to, že dostatečně nepřispívá k ukrajinské věci. Přesto byli kritici méně přísní vůči Francii, jejíž předválečná ekonomika nebyla tak svázána s Ruskem jako Německo.

Ve skutečnosti oddělují Francii a Německo podstatné rozdíly. Pokud jde o geostrategické otázky a význam toho, co oba nazývají „suverénní“ Evropou, Německo je více připoutané k NATO a Spojeným státům, zatímco Francie se drží gaullistické tradice Evropy jako zprostředkovatelské a „vyvažovací“ velmoci mezi velkými světovými mocnostmi. Rozdíly jsou také v energetické politice: Francie nadále podporuje jadernou energii, zatímco Německo je v závěrečné fázi denuklearizace.

Problém vyslání německých tanků na Ukrajinu podtrhuje významnější otázku o budoucnosti evropského vedení, kterou symbolizuje slavný nesprávný citát, který je často připisován bývalému americkému ministru zahraničí Henrymu Kissingerovi: „Komu mám zavolat, když chci mluvit s Evropou? Rýsující se otázkou

v myslích každého je budoucnost závazku USA k evropské bezpečnosti. Bez washingtonského jaderného deštníku by se Německo snažilo rozvíjet své vlastní jaderné kapacity, což by vedlo ke zlověstnějším francouzsko-německým vztahům? Němci si nemohou být jisti, že Spojené státy budou nadále bezpodmínečně rozšiřovat svůj jaderný deštník nad Německem. Žádný americký prezident nebude za žádných okolností riskovat jadernou válku jménem Berlína. Mít další jadernou velmoc, Velkou Británii,

Před šedesáti lety charakterizoval Charles de Gaulle poválečné francouzsko-německé usmíření jako „zázrak naší doby“ po nacionalistických excesech devatenáctého a dvacátého století. Při zpětném pohledu nebyl de Gaullův optimismus naivní, protože Elysejská smlouva, kterou podepsal s Konradem Adenauerem v roce 1963, přežila i éru *ostrážitosti George Pompidoua a kancléře Willyho Brandta* „příkladných, ale neexkluzivních“ vztahů.

S novináři a politickými odborníky zaměřenými na německé tanky Leopard a Borise v Kyjevě bychom si měli položit skutečnou otázku, zda to, čeho jsme svědky, je ve skutečnosti první akt návratu Britů do skupiny EU – tentokrát jako hrdinů, kteří vedly evropské snahy o záchranu Ukrajiny. To by jistě byl, slovy *le général*, skutečný zázrak naší doby.

Diana Mjeshtri je politická analytička v Impact Innovation Institute. Oba jsou členy programu radních při Atlantické radě.

Obrázek: Andrew Harker / Shutterstock.com